



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 56/11
31.08.2011. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Невенке Важић, Анђелке Станковић, Љубице Кнежевић-Томашев и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног С.Б, због кривичног дела пореска утаја из члана 229. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз број 442/11 од 04.07.2011. године, подигнутом против правноснажне пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 број 8373/10 од 22.09.2010. године, у седници већа одржаној у смислу члана 422. став 3. ЗКП-а, дана 31.08.2011. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз број 442/11 од 04.07.2011. године, подигнут против правноснажне пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 број 8373/10 од 22.09.2010. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Крагујевцу К 1523/10 од 16.03.2010. године окривљени С.Б. оглашен је кривим да је извршио кривично дело пореска утаја из члана 229. став 1. Кривичног законика за које му је изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од три месеца и одређено да се она неће извршити уколико окривљени у року од једне године не учини ново кривично дело и као споредна изречена му је новчана казна у одређеном износу од 30.000,00 динара, коју је окривљени дужан да плати у року од 30 дана, те је истовремено одређено да ће се иста, ако је окривљени не плати у том року, заменити казном затвора, тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора.

Пресудом Кж1 број 8373/10 од 22.09.2010. године, Апелациони суд у Крагујевцу је уважањем жалбе браниоца окривљеног преиначио првостепену пресуду, тако што је на основу члана 355.тачка 1. ЗКП-а окривљеног ослободио од оптужбе да је извршио кривично дело пореска утаја из члана 229. став 1. Кривичног законика и одлучио је да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда.

Републички јавни тужилац подигао је захтев за заштиту законитости против другостепене пресуде због повреде кривичног закона и то одредбе члана 229. став 1. Кривичног законика са предлогом да Врховни касациони суд уважањем захтева утврди да је пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 број 8373/10 од 22.09.2010. године повређен закон у корист окривљеног С.Б.

Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу члана 422. став 3. ЗКП-а у одсуству обавештених Републичког јавног тужиоца и окривљеног С.Б, а у присуству браниоца окривљеног, адвоката Р.П, на којој седници је размотрио списе предмета, са пресудом против које је захтев за заштиту законитости подигнут, па је по оцени навода и предлога изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Из списка предмета произлази да је Апелациони суд у Крагујевцу, одлучујући о жалби браниоца окривљеног С.Б, преиначио првостепену пресуду Основног суда у Крагујевцу К 1523/10 од 16.03.2010. године, којом је окривљени оглашен кривим и окривљеног применом члана 355. тачка 1. ЗКП-а, ослободио од оптужбе да је извршио кривично дело пореска утаја из члана 229. став 1. КЗ-а налазећи да у радњама окривљеног нема објективног обележја овог кривичног дела, јер износ обавезе чије се плаћање избегава не прелази износ од 150.000,00 динара у једној фискалној години.

По оцени овога суда, неосновано се захтевом за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца истиче да је другостепени суд оваквим правним ставом повредио кривични закон из члана 369. тачка 1. ЗКП-а у вези члана 229. став 1. КЗ-а, навођењем да у конкретном случају месечни износи пореских обавеза које нису обрачунате и уплаћене у периоду више фискалних година у свом укупном збиру, прелази објективни услов инкриминације дела без обзира на календарску – фискалну годину и да се самим тим у радњама окривљеног стичу законска обележја кривичног дела пореска утаја из члана 229. став 1. КЗ-а јер у периоду од 05.10.2007. године до 06.06.2008. године није обрачунат порез на доходак грађана, у износу преко 150.000,00 динара. За овакво становиште Републички јавни тужилац налази ослонац у одредби члана 41. став 3. Закона о пореском поступку и пореској администрацији којом је предвиђено да се збирна пореска пријава за порез по одбитку подноси Пореској управи једном месечно и то у року од пет дана по истеку месеца, посебно за сваку исплату извршену у претходном месецу, изводећи закључак да се непријављивање пореза узима према укупном збиру без обзира на фискалну годину чиме је, у конкретном случају, испуњен предвиђени законски новчани износ као услов за постојање наведеног кривичног дела.

Насупрот изнетом становишту Републичког јавног тужиоца, Врховни касациони суд налази да је за оцену постојања објективног обележја кривичног дела из члана 229. став 1. у радњама окривљеног, које обележје се односи на износ обавезе – пореза чије се плаћање избегава (да прелази износ од 150.000,00 динара), битна сума утајеног пореза у једној календарској години која представља фискалну, односно пословну годину.

Наиме, члан 41. став 3. Закона о пореском поступку и пореској администрацији прописује да се збирна пореска пријава за порез по одбитку подноси Пореској управи једном месечно и то у року од пет дана по истеку месеца, посебно за сваку исплату извршену у претходном месецу, а ставом 5. истог члана предвиђено је да се појединачна пријава за порез по одбитку за сваког пореског обвезника, односно плаца, означена њиховим ПИБ-ом, подноси једном годишње најкасније до 31. јануара за претходну годину.

Како се у смислу цитиране одредбе појединачна пореска пријава подноси једном годишње, најкасније до 31. јануара за претходну годину, то је неприхватљив став Републичког јавног тужиоца да се сабирају појединачни износи пореских обавеза чије се плаћање избегава у две календарске године.

Имајући у виду да у конкретном случају појединачни износи пореских обавеза чије се плаћање избегава, а које је требало обухватити збирном пореском пријавом (подноси се једном месечно- не прелази 150.000,00 динара), као и да збир тих износа по основу појединачне пријаве у једној календарској години не прелази 150.000,00 динара, како то произлази из списка предмета, те да самим тим у радњама окривљеног нема објективног обележја напред наведеног кривичног дела, то је другостепени суд правилно поступио када је окривљеног применом члана 355. тачка 1. ЗКП-а ослободио од оптужбе да је извршио кривично дело пореска утаја из члана 229. став 1. КЗ-а, па се с тога неосновано захтевом за заштиту законитости наводи да је требало сабирати све износе пореских обавеза чије се плаћање избегава у обе календарске године.

Налазећи, из изнетих разлога, да побијаном правноснажном пресудом није учињена повреда кривичног закона на коју се указује у захтеву за заштиту законитости, Врховни касациони суд је на основу члана 30. став 1. Закона о уређењу судова у члана 424. ЗКП-а, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,

Председник већа-судија,

Весна Веселиновић, с.р.

Бата Цветковић, с.р.